

Hippu-karhu istui laiturilla ja kalasteli. Rauha ja hiljaisuus oli ihmeellistä! Pikkuiset hyönteiset pörisivät ja hyrisivät kaikkialla metsässä. Piki, haisunäätä, ja Luppa, kaniini, juoksisivat ulos noidan mökistä ja kinastelivat. Ne olivat riidelleet joka ikisestä asiasta aamusta asti.

”Lopeta jo loitsut, Luppa!” Piki murahti. ”Loitsusi eivät kuitenkaan toimi!”

”Minun on harjoiteltava, jotta minusta tulee mahtava velho!” Luppa sanoi itsepäisesti. ”Sinä et tiedä asiasta yhtään mitään!”

Luppa heilautteli ylpeänä taikasauvaansa.

Pyh! Mokoma taikasauvan röppänä, ajatteli Piki ja istahti laiturille Hipun viereen.

”Oletko vielä saanut mitään?”

”En”, Hippu murahti, ”riitelette kovempaa kuin joukko viljejä korppeja. Yksikään kala ei nappaa!”

”Ei ole totta, onkivavassasi roikkuu jotain!” Piki hihkui innoissaan. ”Onko se pullopostia?”

Haisunäätä tarttui nopeasti siimaan. ”Vau, siellä on kirje. Keneltä se mahtaa olla?”



*Rakas etsijä
Olen loukussa Lohikäärmevuorella
ja tarvitsen apua.
Voitko vapauttaa minut?
Toiveikkain terveisin!
Noita Hinkedinkel*



Kolme ystävää katsoi toisiaan hämmästyneinä.
”Lohikäärmevuori? Eikö se ole se luola, jossa sanotaan
kummittelevan?” Luppa mietti ja nappasi viestin.



”Hei, minä löysin sen ensin!” Piki kiljaisi ja nykäisi kirjettä.
”Ei sillä ole väliä!” Hippi yritti rauhoitella ystäviään. Sen turkki värisi
jännityksestä. ”Lohikäärmevuorella elelee villi lohikäärme! Kaikki metsän
eläimet pelkäävät sitä.”
”Meidän on autettava Hinkedinkeliä! Se on selvää!” Piki huusi ja
ryntäsi lautalle.

Hippi nyökkäsi huolestuneena ja haki otsalampun, köyden, lapion ja maapähkinöitä, sillä lohikäärmeet tunnetusti inhoavat maapähkinöitä. Se lastasi kaiken lautalle. Eihän sitä koskaan tiedä...

”Odottakaa!” Luppa hihkaisi. ”Taion nopeasti kakun keittiöstä tänne.”

Piki pyöritteli silmiään. ”Saamme sen haettua muutenkin. Ei siihen taikuutta tarvita!” se mutisi.

Sitten ne lähtivät matkaan.

